

РЕШЕНИЕ

№ 1199

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5500** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.12 ал.3 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /Наредбата/.

Образувано е по жалба на С. Н. А., с адрес: [населено място], [улица], ап. 8, срещу Решение № 06-00-499-2012/10.05.2013г. на Изпълнителен директор на Национален център за информация и документация /Н./, с което по отношение на жалбоподателката се отказва признаване на висше образование по специалността „Право” от Национален университет за дистанционно обучение, И..

С жалбата, подадена чрез адв. И. А., са изложени съображения нищожност на акта, алтернативно – отмяната му на основание чл. 146 от АПК. В оспорваното решение се посочвало наличието на съществени различия между данните от представените от заявителя документи и установените в Наредбата, като жалбоподателката твърди, че е положила семестриални изпити по задължителните дисциплини – административен процес, гражданско-процесуално право, наказателно-процесуално право, право на европейския съюз и е приключила образованието си с финален изпит Р., който е еквивалентен на държавен изпит в Б.. Твърди се, че отказът за признаване на висше образование е постановен в нарушение на Директива 2006/100/ЕО на Съвета на Европа от 20.11.2006г. Претендира разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Д., който поддържа изложеното в жалбата.

Ответникът – Изпълнителният директор на Н., редовно уведомен, не се представлява. Излага становище /вх. № 15131 от 03.06.2013г; л. 3-5 от делото/ относно мотивираността на решението и издаването му в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № 06-00-499/12.12.2012г. /л. 35-42 от делото/ С. Н. А. е поискала от Изпълнителния директор на Н. признаване на полученото висше образование със степен „бакалавър” по специалността „Право”, изучавана в периода от септември 2004г. до декември 2010г., с продължителност на обучение по учебен план - общо 5 години /10 семестъра – дистанционна форма, и придобити кредити – 304 за целия курс, в Национален университет за дистанционно обучение, И.. Приложени към заявлението са диплома за завършено образование, издадена на 01.02.2011г. в М. – И., и превод от испански език /л. 43-48 от делото/, в която не е посочена образователно-квалификационната степен, която е получена. С писмо изх. № 06-00-499/18.12.2012г. /л. 49 от делото/ е изисквана допълнителна информация от заявителя относно организацията на провеждане на учебния процес, начина и мястото на провеждане на изпитите. Получен е отговор /вх. № 06-00-499 от 30.01.2013г. – л. 50-52 от делото/, от който става ясна подготовката за семестриалните изпити – лекции веднъж седмично, два астрономически часа; виртуална аула; телефонна връзка с преподавателите; по учебен материал, посочен в Справочник за всяка академична година, достъпен и в библиотеката. Материалната база на университета включва съвкупност от факултети, специализирани школи към всеки факултет и локални лекционни центрове. Изпитите се провеждали по време на две сесии с продължителност две седмици след всеки от двата семестъра за една академична година – края на месец януари и началото на февруари, края на месец май и началото на юни, и по време на извънредна септемврийска сесия – 1 седмица, които през първите четири години се провеждат на едно място заедно с всички студенти от университета, а последната – петата година в институт само за студентите от факултета по Право. Не се полагат държавни и финални изпити, а само един практически – Практикум, обхващащ материала, изучаван през петте курса на обучение.

С писмо изх. № 06-00-499/18.12.2012г. /л. 53 от делото/, непреведено на български език, е изисквана допълнителна информация от ректора на висшето училище в И., чийто отговор е получен на 11.04.2013г. /копие от електронна кореспонденция, непреведена; л. 54 от делото/.

Приложено по делото е писмо от заявителката с дата 16.04.2013г. /л. 14-15/ относно изисканата допълнителна информация към подаденото заявление, включително копие от академични справки /л. 16-22/ и копие на превода им /л. 23-33 от делото/. На л. 25-26 от делото – персонална академична справка стр. 2/5, е посочено полагането на изпити по административно право 1, 2, 3 и 4, без уточняване дали материята включва административен процес, и наказателно право /криминология/ 1 и 2. На стр. 27 от делото - персонална академична справка стр. 3/5, е посочено полагането на изпити по процесуално право без уточняване дали материята включва гражданско или наказателно-процесуално право. Липсват данни за обучение по Обща теория на правото, Административен процес и Право на Европейския съюз.

Със Заповед № РД-09-370/02.04.2012г. /л. 56 от делото/ на Министъра на образованието, младежта и науката е определен Съвет по академично признаване със състав: председател В. А. Г.-М. – Изпълнителен директор на Н., членове – М. А. Ф. – директор на дирекция „Висше образование” към Министерство на образованието, младежта и науката /М./, Д. Д.-С. – началник на отдел „Правен” в дирекция „Правна” към М., В. П. Ц. – главен секретар на Н., и К. К. Т. – директор на дирекция „Академично признаване и регулирани професии” към Н., секретар – Б. С. Я. – старши експерт в дирекция „Академично признаване и регулирани професии” към Н., при отсъствие – А. Д. И. – младши експерт в дирекция „Академично признаване и регулирани професии” към Н.. Въз основа на представените документи за висше образование, придобито в чуждестранно висше училище, са изготвени становище от 24.04.2013г. /л. 55; л. 64 от делото/ за отказ от признаване обучението на С. Н. А. в Национален университет за дистанционно обучение, И., специалност „Право”, в съответствие с българското законодателство. Становището е представено от доц. Д-р М. С., определена като консултант със Заповед № РД-09-01/17.04.2012г. на Изпълнителния директор на Н. съгласно Класификатора на областите на висше образование и професионалните направления.

На 26.04.2013г. е проведено заседание на Съвета по академично признаване /Съвета/, чиито резултати са обективирани в § IV, т. 1 от Протокол № 111 от същата дата /л. 58-63 от делото/. На заседанието присъстват определените в Заповед № РД-09-370/02.04.2012г. /л. 56 от делото/ членове, с изключение – на М. А. Ф. поради годишен отпуск. Установено е, че заявителката се е обучавала в дистанционна форма на обучение, с общ хорариум на изучаваните предмети – 304 кредита, степен „бакалавър”, в сравнение с установената в Б. форма – редовно и задочно, степен „магистър”, с минимален хорариум 3500 учебни часа при редовно обучение, и не по-малко от 60 на сто от хорариума за редовно обучение при задочно. Констатира се, че от 19 задължителни дисциплини А. не е положила изпити за 6 от тях: Обща теория на правото, Административен процес, Наказателно право, Гражданско процесуално право, Наказателно процесуално право и Право на Европейския съюз, като липсват доказателства материалът им да се изучава в други дисциплини, вкл. не е положила и държавни изпити, а е провела единствено Практикум. Въз основа на осъществилата се фактическа обстановка, при съществени различия поотделно и в съвкупност, е направен извод за несъответствие на обучението на заявителката с държавните изисквания за придобиване на висше образование по специалност „Право” и професионална квалификация „юрист”. Препоръчва се полагане на изпити по задължителните учебни дисциплини, както и на държавните изпити по Гражданскоправни, Публичноправни и Наказателноправни науки, след което заявлението може да бъде преразгледано от Съвета за академично признаване. Протоколът е подписан от председателя на Съвета и неговия секретар.

При така установените факти, Административен съд София-град, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Решение № 06-00-499-2012 на Изпълнителния директор на Н. е издадено на 10.05.2013г., от който момент тече четиринадесетдневният срок за оспорване по чл. 12, ал. 3 от Наредбата във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК. В изпълнение на разпореждане от 14.06.2013г. е депозирана молба от жалбоподателката с приложения към нея /вх. № 17382 от 24.06.2013г. по описа на Административен съд София-град; л. 67-69 от делото/ с уточнение, че срокът

за обжалване изтича на първия работен ден, следващ 24.05.2013г. /неработен/, а именно – 27.05.2013г. Видно от разписка и касов бон – л. 68-69 от делото, жалбата не е просрочена, като изпратена до Н. на основание чл. 152, ал. 1 от АПК, на 27.05.2013г. в 16:12ч., с основание – срещу Решение № 06-00-499-2012/10.05.2013г.

Оспореният акт е индивидуален административен акт /ИАА/ по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, доколкото е налице изрично волеизявление на Изпълнителния директор на Н., с което непосредствено са засегнати права, свободи и/или законни интереси на лицето С. Н. А.. С решението, подлежащо на оспорване, се отказва признаване на висшето образование по заявление на жалбоподателката. Същата е засегната неблагоприятно, като адресат на акта, поради което има правен интерес от оспорването му.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания по чл. 146 от АПК.

На първо място, на основание чл. 9, ал. 3, т. 9 от Закона за висшето образование /ЗВО/ Министерски съвет /МС/ утвърждава държавните изисквания за признаване на придобито в чуждестранни висши училища висше образование с професионална квалификация, поради което е издадена Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /Постановление на МС № 168 от 14.08.2000г.; § 4 от Заключителните разпоредби/. Предвид предмета на настоящото дело приложение намира и Наредба за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист”, приета с Постановление на МС № 75 от 05.04.1996г. на основание чл. 9, ал. 3, т. 5 от ЗВО /§ 4 от Преходните и заключителните разпоредби/, съгласно която МС утвърждава държавните изисквания за придобиване на висше образование по образователно-квалификационни степени и по специалностите от регулираните професии, както и държавните изисквания за организиране на дистанционна форма на обучение. Съгласно действащата към момента на подаване на заявлението – 12.12.2012г., редакция на чл. 7, ал. 1 от Наредбата за държавните изисквания /ДВ, бр. 102 от 22 Декември 2011г./, процедурата по признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се организира от министъра на образованието, младежта и науката чрез Националния център за информация и документация в случаите по чл. 6, т. 3, а именно - улесняване на достъпа до пазара на труда, както и за други цели, когато заявителят има правен интерес. Видно от подаденото заявление от С. А., същата желае да стане член на Адвокатска колегия С., за да упражнява професията „адвокат” на територията на Република Б., което обезпечава наличието на целта по смисъла на чл. 6, т. 3 от Наредбата, следователно – и компетентността на Н. да се произнесе по искането.

Съгласно чл. 7, ал. 2 от Наредбата процедурата се провежда при условия и по ред, определени от Правилника за устройството и дейността на Н. /Правилника; обн. ДВ, бр. 25 от 27 Март 2012г., изм. и доп. ДВ, бр. 55 от 20 Ю. 2012г./. В чл. 13 от Правилника изрично е посочено, че „Министърът на образованието, младежта и науката /сега Министъра на образованието и науката/ определя със заповед Съвет по академично признаване, който включва председател - изпълнителният директор на центъра, и членове - двама представители на Министерството на образованието, младежта и науката и две длъжностни лица от администрацията на центъра”, като работата му се подпомага от секретар - длъжностно лице от администрацията на

центъра без право на глас. В изпълнение на цитираната разпоредба със Заповед № РД-09-370/02.04.2012г. на Министъра на образованието, младежта и науката е определен Съвет по академично признаване със състав: председател В. А. Г.-М. – Изпълнителен директор на Н., членове – М. А. Ф. – директор на дирекция „Висше образование” към М., Д. Д.-С. – началник на отдел „Правен” в дирекция „Правна” към М., В. П. Ц. – главен секретар на Н., и К. К. Т. – директор на дирекция „Академично признаване и регулирани професии” към Н., секретар – Б. С. Я. – старши експерт в дирекция „Академично признаване и регулирани професии” към Н., при отсъствие – А. Д. И. – младши експерт в дирекция „Академично признаване и регулирани професии” към Н.. На основание чл. 18, ал. 3 във връзка с ал. 2 от Правилника заседанията на Съвета се провеждат, ако присъстват не по-малко от половината от членовете му, като решенията се вземат с обикновено мнозинство. Видно от Протокол № 111/26.04.2013г. на заседанието присъстват определените в Заповед № РД-09-370/02.04.2012г. членове, с изключение – на М. А. Ф. поради годишен отпуск, който факт обезпечава необходимия кворум. Изпълнена е и разпоредбата на чл. 18, ал. 5 от Правилника относно взетото решение за отказ от признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, на С. Н. А., като протоколът е подписан от председателя и от секретаря. Оспорваният акт е подписан от Изпълнителния директор на Н. в съответствие с чл. 21, ал. 2 от Правилника, същият е мотивиран, като е отправена препоръка за възможните мерки, които лицето следва да предприеме, за да получи признаване на по-късен етап, включително полагане на допълнителните изпити /чл. 12, ал. 2 от Наредбата; чл. 21, ал. 2, изречение Второ от Правилника/. Въз основа на гореизложеното, съдът намира, че Н. е компетентен да се произнесе административен орган, следователно – не е налице основание за отмяна на акта по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, доколкото липсва изрична разпоредба в Наредбата и Правилника относно формата и съдържанието на решението, с изключение мотивирането при постановяването на отказ по подадено заявление, приложение следва да намери чл. 59 от АПК. Оспорваният ИАА съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал – Изпълнителния директор на Н.; наименование на акта – решение; адресат на акта – С. Н. А.; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, в която се отказва признаване на висше образование по специалността „Право” от Национален университет за дистанционно обучение, И.; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва – пред Административен съд София – град в четиринадесетдневен срок от съобщаването на акта на основание чл. 12, ал. 3 от Наредбата във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК, изрично посочено в Решението; дата на издаване – 10.05.2013г.; подпис на Изпълнителния директор на Н.. Въз основа на гореизложеното, съдът намира, че е спазена законоустановената форма на атакувания административен акт, следователно – не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, съдът счита, че не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила на основание чл. 146, т. 3 от АПК. Съгласно чл. 15, ал. 1 от Правилника със Заявление вх. № 06-00-499/12.12.2012г. С. Н. А. е поискала от Изпълнителния директор на Н. признаване на полученото висше образование със степен „бакалавър”

по специалността „Право”, изучавана в периода от септември 2004г. до декември 2010г., с продължителност на обучението по учебен план - общо 5 години /10 семестъра – дистанционна форма, и придобити кредити – 304 за целия курс, Национален университет за дистанционно обучение, И., за удостоверяването на който факт прилага диплома за завършено образование, издадена на 01.02.2011г. в М. – И., и превод от испански език, в която не е посочена каква е придобитата образователно-квалификационна степен. В срок до два месеца считано от датата на представяне на всички необходими документи С. разглежда заявлението /чл. 18, ал. 1 от Правилника/, който срок може да бъде удължен еднократно с времето, необходимо за получаване на отговор на искането за допълнителна информация от висшето училище, издало дипломата за висше образование, или от компетентните органи на държавата, в която е придобито висшето образование. Видно от кореспонденцията със заявителката и с Национален университет за дистанционно обучение /л. 49-54 от делото/, последно е получен отговор на дата 11.04.2013г., макар и същата да е изведена от непреведено на български език писмо по електронната поща, изпратено от висшето училище в И.. Дори и да не бъде кредитирана кореспонденцията на л. 53-54 от делото, поради липсата на превод на български език, а да се възприеме дата – 30.01.2013г., на която са получени от страна на А. всички необходими документи, предвид инструктивния характер на срока по чл. 18, ал. 1 от Правилника, то правото на защита жалбоподателката не е нарушено и на същата е предоставена възможност да изрази становище. Макар и без входящ номер по описа на Н. ответникът прилага по делото и писмо от заявителката с дата 16.04.2013г. /л. 14-15/ относно изисканата допълнителна информация към подаденото заявление, включително копие от академични справки /л. 16-22/ и копие на превода им /л. 23-33 от делото/, която дата може да бъде възприета като последен ден за получаване на документи от заявителката, от който момент тече срокът за произнасянето на административния орган. Изготвено е становище на доц. Д-р М. С. от дата 24.04.2013г. /л. 55; л. 64 от делото/, определена като консултант със Заповед № РД-09-01/17.04.2012г. на Изпълнителния директор на Н. съгласно Класификатора на областите на висше образование и професионалните направления, в съответствие с чл. 19 от Правилника. Видно от посоченото при разглеждане въпроса за компетентността на Н. и Изпълнителния му директор да се произнесат по подаденото от А. заявление, то се установи безпротиворечиво спазване на чл. 18, ал. 2, ал. 3 и ал. 5 и чл. 21, ал. 2 от Правилника и чл. 12, ал. 2 от Наредбата. Мотивирането на отказа да бъде признато висшето

образование и възможността актът да бъде оспорен по съдебен път обезпечава липсата на съществено процесуално нарушение в този смисъл.

На четвърто място, съдът счита, че ИАА не е постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на приложимата Наредба, следователно – не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК. Съгласно чл. 10 от Наредбата „признаването на висше образование включва: проверка на статута на висшето училище, издало документите по чл. 4, ал. 1; проверка на автентичността на документите по чл. 4, ал. 1 и оценяване съответствието на данните от тях с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б.; проверка за наличие на основанията по чл. 7а; вземане на решение за признаване на образователно-квалификационна степен на висшето образование с професионална квалификация, когато тя е посочена в дипломата, за отказ тя да бъде призната, или за прекратяване на процедурата”. В настоящия казус няма спор за статута на Национален университет за дистанционно обучение, И., за автентичността на представените документи, както и за наличието на основанията на чл. 7а от Наредбата, предпоставка за недопускане до следващ етап, а именно оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б.. Следователно – допустима е преценката по чл. 11, ал. 1 от Наредбата чрез оценяване съответствието на данните от представените документи с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б..

На основание чл. 1, ал. 3 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист” „висше образование по специалността "Право", придобито в чуждестранно висше училище, се признава в Република Б., ако отговаря на утвърдените от Министерския съвет държавни изисквания по чл. 9, ал. 3, т. 9 от Закона за висшето образование”, а именно по реда и условията на Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища. Следва да се има предвид разпоредбата на чл. 42, ал. 10 от ЗВО, регламентираща четири форми на обучение - редовни, задочни, вечерни и дистанционни, като последната се осъществява само от висши училища, получили акредитация и създадени при условия и по ред, определени от този закон /чл. 42, ал. 11 от ЗВО/. Дистанционната форма на обучение е организация на учебния процес, при която студентът и преподавателят са разделени по местоположение, но не непременно и по време, като създадената

дистанция се компенсира с технологични средства. При дистанционната форма на обучение се използват аудио, видео, компютърни и комуникационни технологии и средства. На основание § 75 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗВО е приета Наредба за държавните изисквания за организиране на дистанционна форма на обучение от висшите училища /обн.ДВ.бр.99/09.11.2004г/, съгласно която „дистанционната форма на обучение е равнопоставена на редовната форма на обучение по отношение на съдържанието на учебния план, изискван брой кредити за съответната специалност, диплома за завършена образователно-квалификационна степен и професионална квалификация” /чл. 4/. Уточнява се в чл. 9, ал. 2 от същата наредба, че учебните материали и ресурси се класифицират в 4 равнища на технологична осигуреност: първо равнище - учебни и методически материали на хартиен носител или техните електронни варианти; второ равнище - мултимедийни и интерактивни учебни материали, разпространявани на електронни носители, магнитни и оптически дискове, аудио- и видеосредства; трето равнище - учебни материали и модули за обучение и оценяване, разположени на специализирани сървъри с гарантиран високоскоростен достъп до интернет; четвърто равнище - учебни материали и ресурси за самоподготовка, разположени в базирана в интернет система за дистанционно обучение с гарантиран високоскоростен достъп. Заявителката посочва, че се е обучавала дистанционно в срок от септември 2004г. до декември 2010г., по специалност „Право”, за която българският законодател е предвидил единствено задочна и редовна форма на обучение /чл. 5 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист”/. Доколкото, обаче, няма императивно установено изискване формата на обучението да бъде съобразена с утвърдената в Б. редовна и задочна форма, а се изследват единствено начинът на приемане на студентите; продължителността на обучението; общият хорариум на изучаваните учебни дисциплини и/или придобити кредити; съотношението на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват фундаменталната, специалната и специализиращата подготовка; съотношението на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват теоретичната и практическата подготовка; резултатите от обучението като съвкупност от придобитите знания, умения и компетентности през периода на обучение; начинът на дипломиране /чл. 11, ал. 2 от Наредбата/, и имайки предвид, че нормата на чл. 42, ал. 10 от

ЗВО е обща по отношение на всички видове специалности, а нормата на чл. 5 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист” във връзка чл. 9, ал. 3, т. 5 от ЗВО е специална спрямо общата, като предвиждаща изключение от установените въобще четири форми на обучение, то А. е следвало да се обучава редовно или задочно, за да отговаря на държавните изисквания, утвърдени в Република Б..

Въпреки това, дори и да се възприеме твърдението, че жалбоподателката се е обучавала в предвидена от българското законодателство дистанционна форма, като се игнорира обстоятелството за несъответствието с коментирания по-горе чл. 5, е необходимо да се проведе изследване на разпоредбата на чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от същата наредба. Посочено е, че обучението за придобиване на висше образование по специалността „Право” на образователната и квалификационна степен „магистър” е с продължителност не по-малко от 10 семестъра и с минимален хорариум 3500 учебни часа, а при задочната форма на обучение хорариумът не може да бъде по-малък от 60 на сто от установеното за редовна форма на обучение. В настоящия случай от ответника е установено, че общият хорариум от изучаваните учебни дисциплини е 304 кредита, което не отговаря като условие на чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист”, в този смисъл и на чл. 11, ал. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от Наредбата за хорариума часове и съотношението му с учебните дисциплини. Не се установява и съответствие с разпоредбите на Наредбата за държавните изисквания за организиране на дистанционна форма на обучение от висшите училища, доколкото същите предвиждат не общият хорариум часове по съответната дисциплина, а единствено – обема на информацията и аудиторната заетост, съотнесими към същите показатели в редовна форма на обучение.

Съгласно чл. 11, ал. 3 във връзка с чл. 4, ал. 1 от Наредбата „признаването на висше образование се извършва в съответствие с придобитата образователно-квалификационна степен /О./, удостоверена с диплома или с друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава”. Видно от приложените пред административния орган документи-диплома, издадена на 01.02.2011г. не се посочва О., в сравнение с изискването чл. 1, ал. 1 от Наредбата за единните държавни изисквания за

придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист” – „магистър”, а единствено – придобитото висше юридическо образование след успешно завършен курс на обучение според Учебен план, утвърден от Съвета на Университетите. Ответникът, в оспорвания акт, е посочил, че в получения отговор от висшето училище в И. се дава достъп до обучение О. „магистър” и до научна степен „доктор”, за което не са приложени доказателства.

Обучението по специалността „Право” на О. „магистър” се извършва чрез изучаване на задължителни, избираеми и факултативни дисциплини, от които задължителни са, както следва: 1. История на българската държава и право - 90 часа; 2. Обща теория на правото - 105 часа; 3. Конституционно право - 135 часа; 4. Гражданско право (обща част) - 120 часа; 5. Административно право и административен процес - 150 часа; 6. Вещно право - 75 часа; 7. Международно публично право - 90 часа; 8. Финансово право - 105 часа; 9. Облигационно право - 165 часа; 10. Наказателно право - 180 часа; 11. Семейно и наследствено право - 105 часа; 12. Международно частно право - 105 часа; 13. Трудово право - 135 часа; 14. Търговско право - 165 часа; 15. Осигурително право - 75 часа; 16. Гражданско процесуално право - 180 часа; 17. Наказателно процесуално право - 135 часа; 18. Данъчно право - 75 часа; 19. Право на Европейския съюз - 75 часа /чл. 7, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрист”/. Не са положени според ответника семестриални изпити по шест задължителни дисциплини – Обща теория на правото, Административен процес, Наказателно право, Гражданско процесуално право, Наказателно процесуално право и Право на Европейския съюз, както и липсва информация, че материалът, който обхващат, се изучава в други дисциплини. От приложението на л. 25-27 от делото – персонална академична справка стр. 2/5 и стр. 3/5, става видно, че са положени изпити по административно право 1, 2, 3 и 4, без уточняване дали материята включва административен процес, и наказателно право /криминология/ 1 и 2, както и изпити по процесуално право, без уточняване дали материята включва гражданско или наказателно-процесуално право. Липсват данни за обучение по Обща теория на правото, Административен процес и Право на Европейския съюз.

На основание чл. 45, ал. 1 от ЗВО във връзка с чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше

образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрис” обучението на студентите завършва с полагане на държавни изпити по публичноправни, по гражданскоправни и по наказателноправни науки, задължително писмен с решаване на казус /чл. 12 от същата наредба/ и устен /чл. 12а от същата наредба/. От събрания и проверен по делото доказателствен материал не се установява полагането на държавни изпити от А. при завършване на образованието й. Същата е провела т.нар. Практикум – общо от всички изучавани дисциплини, в края на периода на обучение, който правен институт не е уреден в българското законодателство относно обществените отношения по повод придобиване на висше образование специалността „Право” и професионална квалификация „юрис”.

Отказът да бъде признато придобитото висше образование в Национален университет за дистанционно обучение, И., правилно е мотивиран въз основа на констатираните съществени различия между данните от представените документи и държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б.. Обучението на С. Н. А. не съответства на българските държавните изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право” и професионална квалификация „юрис”. На основание чл. 21, ал. 2 от Правилника и чл. 12, ал. 2 от Наредбата законосъобразно е препоръчано да бъдат положени изпити по задължителните учебни дисциплини, като след предоставяне на академична справка за резултатите от тях, заявлението ще бъде преразгледано от Съвета по академично признаване. В решението си ответникът е посочил неправилно разпоредбата на чл. 15 от Наредбата, регламентираща признаването на периоди на обучение, завършени в чуждестранни висши училища, което обстоятелство не води до незаконосъобразност на акт. Н. посочва, че заявителката може да се възползва от предоставената й възможност за явяване на допълнителни изпити – право, което не само не е ограничено, а допълнително разяснено с цел улесняване достъпа до пазара на труда и уеднаквяване на условията за образование в Република Б. с тези в И..

На пето място, съдът намира, че **Решение № 06-00-499-2012/10.05.2013г.** е издадено в съответствие с целта на закона, доколкото на основание чл. 2 от Наредбата „право на признаване на придобитото висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища имат български граждани, чужденци и лица със статут на бежанци, които са се обучавали във висши училища, създадени и функциониращи по законоустановения ред в страната, в която е придобитото висшето образование, или са завършени периодите на

обучение”. Признаването на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, е официално писмено потвърждение на стойността на дипломата за висше образование или на друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава /чл. 5 от Наредбата/, чиято цел е да улесни достъпа до по-нататъшно обучение в системата на висшето образование, до обучение за повишаване на квалификацията и до докторантура, както и до пазара на труда и за други цели, когато заявителят има правен интерес /чл. 6 от Наредбата/. Регламентирането на правото на образование се извежда не само от българското законодателство, но и приложимото към настоящия момент право на Европейския съюз, вкл. и въз основа на международните договори, обвързващи Република Б. като страна по тях. Следва да се има предвид, че достъпът до образование е косвено свързан с осигуряване на еднакви и равностойни условия на труд, което се претендира и в настоящия казус от жалбоподателката. Предвид гореизложеното, съдът, съобразявайки се с производството по признаване на висшето образование на С. Н. А. по специалността „Право” от Национален университет за дистанционно обучение, И., счита, че не е налице основанията за отмяна на акта по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 5 от АПК.

Изложеното по-горе е коментирано въз основа на доказателствения материал, приложен в административната преписка по повод заявлението на С. Н. А. вх. № 06-00-499/12.12.2012г. /л. 11-64 от делото/.

След постановяване на **Решение № 06-00-499-2012/10.05.2013г.** с молба до настоящия съд, в проведено открито съдебно заседание на 25.10.2013г. са приложени и приети следните нови писмени доказателства: заверен превод от испански език на приложение към диплома № L00074674 от Национален университет за дистанционно обучение, И., ведно с копие на самото приложение на испански език; заверен превод от испански език на жалбоподателката до Министерството на образованието, културата и спорта, Генерална поддирекция за дипломи, М., ведно с копие на самото заявление; заверен превод от испански език на персонална академична справка на жалбоподателката, издадена от Национален университет за дистанционно обучение, И., ведно с копие на справката на испански език /л. 77-133 от делото/. При анализ на тези новопредставени писмени доказателства в съответствие с чл.142 ал.2 АПК се установява следното:

На първо място: В приложението към дипломата № L00074674 в

т.2 относно информация за квалификацията и придобита степен е посочено „магистърска степен по право”, в т.3- информация за нивото на квалификацията е посочено обучение от първи и втори цикъл, водещо към придобиване на диплома за магистър по право и в т. т.5- информация относно функцията на квалификацията е посочено дипломата на магистър по право дава достъп до докторска степен или до друго следдипломно обучение. Видно от приложената персонална академична справка- л.120 жалбоподателката е завършила I-ви и II-ри цикъл на обучение с общ брой кредити на обучение- 304 кредита. По този начин и с оглед удостовереното от Национален университет за дистанционно обучение, И. следва да се направи извод, че придобитата от С. А. образователно-квалификационна степен е „магистър по право”.

На второ място, отново видно от приложението към дипломата т.4- информация за съдържанието на учебната програма и получените резултати се установява, че С. А. е завършила часове на обучение, разпределени, както следва: 248 кредита по основните предмети / 2 480 часа/, 25 кредита по избираемите предмети / 250 часа/ и 31 кредита по свободно избираемите предмети /310 часа/. След като се събират посочените числа се получава, че общият брой часове е 3 040. Ако се приеме, че е допустимо признаването на дистанционна форма на обучение за специалността „Право” и че същата се приравнява на редовната форма на обучение, то общият брой часове не съответства на изискването минималния хорариум да е 3 500 учебни часа.

На трето място, в приложението към дипломата т.4.3- данни за програмата е посочено, че жалбоподателката е изучавала следните предмети, за които не е извършено признаване: 1.*административно право I, II, III и IV с общ брой часове- 200*. Този брой часове отговаря на изискването на приложимата Наредба, но не се установява, дали в тази учебна дисциплина се включва и административен процес. 2. *Наказателно право /криминология/ I и II с общ брой часове- 200*. Дисциплината и броя на часовете отговарят на условията на приложимата наредба. 3. *Процесуално право I и II с общ брой часове- 150*. Както се посочи по-горе в РБ се изучават две дисциплини- гражданско-процесуално право /180 часа/ и наказателно-процесуално право /135 часа/, поради което не може да се приеме, че изучавания материал по учебната дисциплина процесуално право I и II се включва в този по дисциплините гражданско-процесуално-право и наказателно-процесуално право, а и общият брой часове е далеч по-малък от минималния за РБ, който общо за двете дисциплини е 315 часа. 4. *Европейско право и институции- 60 часа*. Дори и да се приеме, че тази

учебна дисциплина се приравнява на Право на европейския съюз броя на часовете не съответства на този по приложимата Наредба- 75 часа. 5.Теория на правото- 60 часа. Дори и да се приеме, че тази учебна дисциплина е еквивалентна на Обща теория на правото, то отново има несъответствие при минималния хорариум, който за РБ е 105 часа.

На четвърто място, от приложението към дипломата не се установява при завършване на образованието да са положени държавни изпити. Както се посочи по-горе жалбоподателката е приключила образованието си, като е провела „практикум”, каквато форма на дипломиране за специалността „Право” не е регламентирана в нашето законодателство. Не са представени никакви писмени доказателства, че същата е равнозначна на изискуемите три държавни изпита /писмени с решаване на казус и устни/. Нещо повече, съгласно чл.45 ал.1 и ал.2 от Закона за висшето образование /ЗВО/ обучението по всяка специалност на образователно-квалификационна степен "бакалавър" или "магистър" завършва с държавен изпит или със защита на дипломна работа. Държавният изпит или защитата на дипломната работа се провежда съгласно държавните изисквания за дипломиране пред държавна комисия от хабилитирани преподаватели. За специалността „Право” и образователно-квалификационната степен „магистър” обучението на студентите приключва само с държавни изпити.

В заключение, съдът приема, че съществуват несъответствия между придобитото висше образование по специалността „Право” от Национален университет за дистанционно обучение, И. с утвърдените от МС държавни изисквания по Наредбата изразяващи се в следното: 1.форма на обучение /дистанционно/ в сравнение с признатите- редовно и задочно, 2.неполагане на три държавни изпита писмен и устен по публично-правни, гражданско-правни и наказателно-правни науки, 3.минимален хорариум от 3 500 учебни часа, 4.несъответствие по задължителните учебни дисциплини- Обща теория на правото, административен процес, гражданско-процесуално право, наказателно-процесуално право и право на европейския съюз и минималния хорариум за тях.

Ето защо и при цялостната проверка, който съдът извърши, включително и с оглед на новопредставените писмени доказателства се налага окончателен правен извод че подадената жалба е неоснователна и недоказана по своето правно основание и следва да бъде отхвърлена, постановеното **РЕШЕНИЕ № 06-00-499-2012/10.05.2013г.**, като законосъобразен акт не подлежи на отмяна на основание чл.146 АПК. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и

съображения на жалбоподателката не се подкрепят от събрания в процеса писмен доказателствен материал, като съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна правни последици.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, *Административен съд София-град*, II отделение, 22-ри състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. А., с адрес: [населено място], [улица], ап. 8 срещу **РЕШЕНИЕ № 06-00-499-2012/10.05.2013г.** на Изпълнителен директор на Национален център за информация и документация, с което се отказва признаване на висше образование по специалността „Право” от Национален университет за дистанционно обучение, И..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 – дневен срок от получаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република Б..

Административен съдия:

